

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

LETNIK 21. ŠTEV. 2.

MAREC - APRIL. 1925.

Smrt Dominika Savia.

UREDNIŠTVO IN UPRAVNIŠTVO
NA RAKOVNIKU V
LJUBLJANI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

POŠTNINA JE PLAČANA V
GOTOVINI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○
ŠTEV. ČEK. URADA: 12945.

Vsebina:

Višji predstojnik Filip Rinaldi sotrudištvu.
Don Bosko svetovalec.
Salezijanske obrtne šole.
Vzgojitelj po božjem Srcu.
Kard. Cagliero sobratom na Rakovniku.
Iz naših misijonov.
Sv. Jožef, zaščitnik srečne smrti.
Zlata srca.
Po salezijanskem svetu.
Iz naših zavodov.
Milosti Marije Pomočnice.

oooooooooooooooo

SLIKE: Cerkev misijonske postaje v Gauhati (Assam). — Slon kleči, da mu misijonar more zlesti na hrbet. — Mesto Punta Arenas (Čile). — Sal. škof Al. Mathias, apostolski prefekt na potovanju v Haflong (Assam) na slonu. — Punta Arenas. Trg Munos Gamero. — Punta Arenas. Narodopisni muzej v sal. zavodu.

oooooooooooooooo

Češčenje presv. Srca.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V marcu: — 1. 4, 11 — 2. 5, 7 — 3. 8, 6 — 17. 3, 14 — 18. 4, 5 — 19. 8, 24 — 20. 7, 17
4. 9, 2 — 5. 2, 12 — 6. 6, 17 — 7. 2, 24 — 8. 1, — 21. 5, 30 — 22. 4, 27 — 23. 2, 11 — 24. 1, 16
20 — 9. 4, 16 — 10. 8, 30 — 11. 7, 4 — 12. 4, 14 — 25. 8, 24 — 26. 4, 9 — 27. 2, 3 — 28. 6, 21
— 13. 6, 10 — 14. 1, 26 — 15. 2, 3 — 16. 8, 27 — 29. 3, 29 — 30. 9, 25 — 31. 5, 20.
— 17. 4, 22 — 18. 9, 1 — 19. 6, 9 — 20. 1, 31
— 21. 1, 13 — 22. 8, 18 — 23. 1, 25 — 24. 4, 28
— 25. 6, 21 — 26. 2, 8 — 27. 4, 5 — 28. 5, 15
— 29. 9, 19 — 30. 3, 29 — 31. 8, 23.

V aprilu: — 1. 7, 13 — 2. 4, 19 — 3. 1, 2 — 4. 6, 12 — 5. 3, 6 — 6. 8, 4 — 7. 9, 8 — 8. 6, 15
— 9. 7, 18 — 10. 5, 1 — 11. 2, 58 — 12. 5, 22
— 13. 3, 23 — 14. 9, 7 — 15. 8, 26 — 16. 6, 10

Nove častilke. 7. 2, 24 — Hočevar Francka — Černeze Lizika — Iskra Franciška — Senica Marija — Bučar Franciška.

Umrli. — Priporočamo v molitev sledeče umrle sotrudnice: — Žibert Marjeto iz Kamnika — Guček Terezijo iz Radeč — Knific Marijo iz Besnice — Kranjec Marijo iz Vel. Polane.

Praznik Marije Pom. kristj. bomo letos obhajali v nedeljo 24. maja.
Spored praznika v prihodnji številki.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

Uredništvo in upravnništvo na Rakovniku v Ljubljani.

Višji predstojnik Filip Rinaldi salezijanskim sotrudnikom in sotrudnicam.

Turin, 1. jan. 1925

Spoštovani sotrudniki in spoštovane sotrudnice!

Z najpristrčnejšim veseljem pozdravljam novo l. 1925, ki nam bo v obilni meri prineslo blagoslova iz nebes.

V vseh delih sveta se bo to leto vzbudilo novo življenje krščanske gorečnosti za čast božjo in zveličanje duš, in naše sotrudištvo spričo namena, s katerim ga je don Bosko ustanovil in zaupanja, ki ga je stavil nanj, gotovo ne bode poslednje v zasledovanju namenov in duha sv. Cerkve.

Številni romarji bodo tudi iz najoddaljenejših krajev pohiteli v Rim, da zadobijo odpustke sv. leta in nekatere izmed njih bo doletela sreča, da bodo navzoči pri slovesnih obredih beatifikacije in kanonizacije več služabnikov božjih. Vsled veličastnosti teh obredov vlada že sedaj zanje zelo živo zanimanje med verniki in se bo gotovo še pomnožilo. Koliko koristi to prinaša vsem, je znano vsakomur!

Naj bo blagoslovljen Gospod!

Nam salezijancem je posebno draga okoliščina, da bo med služabnike božje, ki bodo povzdignjeni do oltarske časti, prištet tudi čast. Jožef Cafasso, rojak, prijatelj, dobrotnik in duhovni vodnik našega častitljivega ustanovnika. Zato je želeli, da bi mnogi sotrudniki, ki nameravajo romati v Rim za svečo leto, izbrali v ta namen prav one dneve, ko se bo vršilo to povišanje služabnika božjega. Čast. don Bosko je videl v duhu ta dan in se ga je veselil. Razširil je z veliko vnemo glas o junaških čednostih in svetosti Cafassa ter tako, mogoče bolj kot vsak drug,

pripomogel do uresničenja tega velikega dneva. Storili bomo torej delo, ki bo don Bosku silno všeč, ako se bomo udeležili slovesnega obreda beatifikacije ter bomo med letom z vso pobožnostjo praznovalj tridnevno na čast novemu blaženemu.

Zlati jubilej naših misijonov.

Leto 1925 je tudi jubilejno leto naših misijonov. Dne 11. nov t. l. bo minulo petdeset let, odkar je don Bosko blagoslovil svoje prve misijonarje in se od njih poslovil pred oltarjem Marije Pomočnice.

V Argentini, kjer so ti misijonarji pod vodstvom gosp. Janeza Cagliera, ki je zdaj kardinal sv. Cerkve, pričeli svoje plodono delovanje ter se pripravljali za pohod v Patagonijo, so ta zgodovinski dogodek že praznovali z najsijajnejšimi slovesnostmi. V Turinu, v Italiji in vseh drugih krajih, kjer delujejo salezijanci, se bodo te slovesnosti obhajale na korico leta.

Moja želja je, da se še pomnoži gorečnost, ki se zadnja leta, hvala Bogu, prav lepo širi, posebno med našo mladino, v redovnih družinah in tudi med ljudstvom. Najlepše praznovanje našega jubileja naj bo v tem, da se pridruži salezijanski družini lepo število novih misijonskih poklicev in da dobrotniki preskrbijo potrebna sredstva našim misijonarjem, da bodo mogli uspešno razviti svoje delo.

Lansko leto je 127 novih misijonarjev zapustilo domovino, sorodnike in prijatelje

ter se napotilo v razne misijonske dežele. Tam bodo deloma izpolnili vrzeli, nastale v vrstah misijonarjev, ali se lotili novih podjetij; mlajši pa se bodo pripravljali na misijonsko delo pod zastavo našega čast. don Boska. Za mesec november tega leta se pripravljata na odhod novo, še številnejše krldelo misijonarjev, da tako vsaj deloma ustrezemo vedno novim zahtevam po evangeljskih delavcih.

Ta izredna odposlatev misijonarjev, združena z živahno propagando v prid salezijanskemu misijonstvu, bo najlepše praznovanje zlatega jubileja, in jaz upam z božjo pomočjo in z Vašo dobrohotno naklonjenostjo; o dragi sotrudniki in goreče sotrudnice, da bom prihodnji november imel srečo, podeliti tem misijonarjem poslovilni blagoslov.

Mnogo tolažbe našemu srcu.

Moje upanje, da se bo vse to delo moglo izvršiti, sloni na veliki dobrotljivosti božji, ki je podelila v preteklem letu toliko blagoslova don Boskovim napravam. Žal, da se je tudi v tem letu mnogo najdražjih sotrudnikov preselilo v večnost. Bog pa nam je poslal v zameno mnogo novih, tako, da so nam redno dohajala neobhodno potrebna sredstva, s katerimi smo mogli ne samo nadaljevati dela, ki so bila zasnovana v preteklosti, ampak smo podvezeli tudi nove naprave in ustanove.

V veliko tolažbo mi je tudi prepričanje, da Bog ne bo nikdar odrekel potrebnih sredstev salezijanskim napravam. Saj vidimo, kako te naprave vzbujajo vedno več zanimanja in občudovanja v najširših krogih. Dokaz temu je bil VIII. narodni shod za versko izobrazbo in shod za mladinske domove in verske šole, ki se je praznoval v Benetkah, Marijanski shod v Ljubljani, shodi, ki so se vršili na čast presv. Srcu Jezusovemu v Pernambuco (Brazilija) in Santiago (Čile); I. shod za krščansko vzgojo v Madridu; posebno pa IX. občni shod sotrudništva, ki se je obhajal preteklega oktobra v Buenos Aires (Argentinja). Živo čutim v srcu hvaležnost, ki jo dolgujejo don Boskovi sinovi velikodušni in gostoljubni Argentinski republik. Naj sprejme ljubi Bog na priprošnjo Marije Pomočnice naše goreče molitve, ki se dvigajo k

nebu za njeno blaginjo in prospah.

V neizrekljivo tolažbo mi je bila tudi dobrotljivost, s katero me je meseca junija p. l. sprejel sv. Oče Pij XI., posebno pa njegovo ljubeznivo zanimanje za vse salezijanske naprave, visoko spoštovanje za don Boska in njegova pristrčna želja, naj bi vsi njegovi duhovni sinovi in občudovalci zvesto hodili po stopinjah velikega očeta.

Novo ustanove v l. 1924.

Najjasnejši dokaz božjega blagoslova pa so obilne nove ustanove, ki so jih salezijanci in Hčere Marije Pomočnice započeli v preteklem letu. V Italiji so otvorili 4 nove domove, v ostali Evropi pa 11. Izven Evrope se je ustanovilo 15 novih naprav, med njimi več novih misijonskih postojank.

Hčere Marije Pomočnice so oživotvorile letos 24 novih naprav deloma v Italiji, deloma pa v raznih drugih državah Evrope in Amerike.

V celoti se je v preteklem letu v don Boskovem imenu in pod zaščito Marije Pomočnice otvorilo 54 novih ustanov, ki obsegajo zavode, mladinske domove, župnije, šole, delavnice in misijonske postaje.

Ali se ne kaže jasno v vsem tem ogromnem delu za zveličanje duš, da nas očitvidno vodi in podpira roka božje previdnosti?

Ako teh novim ustanovam prištejete še nad 900 ustanov iz prejšnjih let, ki so raztresene po vseh delih sveta, boste gotovo primorani se veseliti velikega dela, ki se je izvršilo z Vašo pomočjo ter blagrovati žrtve, ki ste jih darovali v prid don Boskovim napravam. Tudi danes se v polni meri uresničuje, kar je pisal don Bosko svojim dobrotnikom glede del, ki jih vršijo njegove ustanove z njihovo pomočjo:

„Te naprave zbirajo dečke in mladeniče v svojem okrilju, da jim poskrbijo dušnega in telesnega kruha, jih poučijo v sv. veri, jih izurijo v obrti ali jim drugače preskrbijo častno mesto med svetom. Človeški družbi dajejo koristne člane in dobre državljane, sv. Cerkvi verne sinove, ne esom pa srečne prebivalce. Mladini vzgajajo dobrih učnih moči, vernemu ljudstvu gorečih duhovnikov, poganskim rodovom neustrašenih misijonarjev. Gradijo cerkve, kjer se zbira verno ljud-

stvo, se utrjuje v veri in čednosti, prejema sv. zakramente, posluša božjo besedo ter moli in časti Boga v zadoščenje za številna bogokletja, s katerimi ga žalijo brezbožneži. Razširjajo na tisoče in tisoče dobrih knjig, ki utrjujejo ljudi v zdravih nazorih, pobijajo zmote, bodrijo dobre in vabijo na pravo pot one, ki so zašli. Z eno besedo, te ustanove razširjajo kraljestvo božje na zemlji ter pripravljajo Jezusu Kristusu zmago v srcih posameznikov, v družinah in v narodih po vseh delih sveta. O njih se lahko trdi s prerokom, da bodo *kraljevala od morja do morja.*“

Prošnje za l. 1925.

Dragi sotrudniki in dobre sotrudnice, kaj sledi iz tega, kar sem Vam navedel? *Podpirajte nas, da se bo tudi v tem letu naše delo pomnožilo v čast božjo in zveličanje duš!*

Neprestano nam prihajajo prošnje za nove ustanove. Žal, da moramo največkrat prošnje odbiti vsled pomanjkanja sredstev, posebno pa osobja. Ako hočete biti pravi naši sotrudniki, **molite za nas, sodelujte z nami, pomagajte nam!**

Molite za nas! Molite, naj ljubi Bog blagoslovi naše domove in vse naše ustanove! Molite, da bo naše delovanje plodonosno, da bodo naše besede segale v srca vseh: mladih in odraslih, majhnih in velikih. Molite, naj nam Bog podeli potrebno razsvetljenje v dvomih in negotovostih ter tolažbo v preizkušnjah in zoprnostih!

Sodelujte z nami! Molitev sama ne zadostuje, treba je tudi delati. Vsak sotrudnik, vsaka sotrudnica naj si prizadeva po svojih močeh, v svojem delokrogu, bojevati se zoper zlo, ki ga je dandanes toliko po svetu. Mnogokrat boste imeli priložnost dati dober nasvet, preprečiti hudobno dejanje, podpirati delo za zveličanje duš, obvarovati ogroženo mladino pred pogubo, ali zanimati

se za take, ki kažejo znamenje poklica za redovni stan ali celo veselje do misijskega udejstvovanja. Ne zamudite nobene take prilike in storili boste dobro delo, deležni boste velikega zasluženja!

Pomagajte nam! Bog sam ukazuje tistim, ki kaj imajo, da delijo miloščino. Bодite velikodušni posebno v tem **svetem letu** in ko obhajamo **zlati jubilej** naših misijonov!

Važna stoletnica.

Znano Vam je, da je božja Previdnost pripravljala don Boska že prav od mladih let na veliko poslanstvo. Bil je star 9 let, ko mu je Bog poslal prve „sanje“, ki so mu razodele bodočnost in mu pokazale pot, po kateri mu je hoditi vse življenje in način, kako vršiti izročeno mu poslanstvo. V teh sanjah ga Bog sam opozori: „*Ne z udarci, ampak s krotkostjo in ljubeznijo boš pridobil te svoje prijatelje. Pouči jih o ostudnosti greha in o dragocenosti kreposti...*“ Te sanje, ki obsegajo ves program don Boskovega delovanja, so se vršile l. 1825. Letos je torej sto let od tega dogodka, ki je važen za vse salezijance, pa tudi za vse naše sotrudništvo.

Don Boskov vzgojni sistem, ki sloni na ljubezni, je tako uspešen, da zasluži, da ga vedno bolj spoznavamo, proučujemo in se ga vedno dosledneje oklepamo. Ta sistem doseže uspehe celo tam, kjer odpovedo vsa druga sredstva.

Molite, dragi sotrudniki, naj posebno nam salezijancem ljubi Bog pomaga vedno se zvesto držati vzgojnih načel in metod našega častitljivega ustanovnika.

Z vsem spoštovanjem

Vam

ponižno vdani

Filip Rinaldi.

Kdaj bo don Bosko prištet blaženim? Naš vrhovni predstojnik Filip Rinaldi je prejel iz Rima razveseljivo vest, da bodo že to leto začeli z rednimi sejami v pripravo za proglasitev don Boska blaženim. Prva seja bo 30. junija 1925. Druge bodo redno sledile. Predpisanih je šest sej. Molimo goreče, naj nam ljubi Bog da čimprej dočakati dan, ko bomo smeli častiti don Boska na oltarjih.

Don Bosko svetovalec.

Don Bosko je bil mož po volji božji, duhovnik po božjem Srcu, bogato obdarjen z nadzemskimi milostmi. Bil je svetnik. Svetnike pa ljudstvo čišla in ljubi. K njim se zateka v svojih bridkosti in težavah po razsvetljenje in pomoč. Kaj torej čuda, ga je tudi k don Bosku vrelo ljudstvo od vseh strani prosit tolažbe, nasvetov in podpore za dušo in telo?

In don Bosko? Pohlevno in ponižno je sprejemal vse ter se trudil ustreči vsakomur.

Jezuit Oreglia se je nekoč izrazil, da če tudi don Bosko ne bi delal druge pokore, bi že ta zadovoljstvala, da ga imenujemo junaka v čednostih; kajti to opravilo je bilo vsakdanje, utrudljivo, je trajalo vse življenje, doma in na cesti, v mestu in na deželi.

Vse je sprejemal ponižno in spoštljivo, kot bi bili vsi odlični gospodje in bi potreboval njih vseh pomoči. Ni delal razlike med tistimi, ki so prišli samo svéta prosit, in takim, ki so mu poklonili velikodušen dar, ali revežem, ki mu je prinesel le malo, od ust si pritrغانih vinarjev. Iz besed mu je vedno sevala globoka ponižnost, ki je tvorila njegov že itak vljudni in vabeči nastop še prikupljivejši in ga delala ljubelega angelom in ljudem.

„Ti sprejemi so trajali—zatrjuje Mih: Rua—od jutra do večera, posebno zadnjih trideset let njegovega življenja, ko je bilo njegovo ime že splošno znano in čislano in njegove ustanove že bolj razširjene. Ko pa je bil na potovanju, je kljub silni utrujenosti sprejemal tudi pozno v noč, do desetih, enajstih, nekajkrat do polnoči in še čez. Večkrat sem ga sam videl, kako hudo je bil zmujen, potreben počitka, kako se ga je loteval spanec, a je še vedno nemoteno nadaljeval svoje ljubezni polno opravilo. A če mu je kdo od nas rekel: „Oprostite don Bosko, utrujeni ste in počitka potrebni, dovolite, da rečemo čakalcem, naj se drugič vrnejo,“ je vselej odgovoril: „Reveži, že toliko ur čakajo na sprejem; nekateri izmed njih so od daleč prišli, kako bi jih torej mogel odpustiti, ne da bi jim ustregel?“

Vse kar so mu pripovedovali in razkrivali, je s skrbnim zanimanjem poslušal in se mirno razgovarjal z njimi, kot da tisti dan sploh ni imel drugega dela. „Naglica—je pravil s sv. Frančiškom Sal.—vse pokvari.“ Da si ga opazoval in videl, kako je skušal v duševnem oziru pomagati vsakemu, ki se je k njemu zatekel, bi bil sôdil, da sploh nima drugih skrbi, ne drugih misli kot dušno in gmotno blaginjo svojih obiskovalcev.

Nekoč se je mudil na Francoskem v mestu Marseilleu. V njegovi prednji sobi se je kar trlo raz-

nih oseb čakajočih na sprejem. Vrata don Boskove sobe se pa kar niso hotela več odpreti. Častitljivi se je razgovarjal z neko ženko, ki mu je privedla svojega bolnega sina in audijence kar ni hotelo biti konec. Gospod Bologna, predstojnik salez. zavodov na Francoskem, je, videč, da postajajo nekateri čakalci že nejevoljni, trikrat stopil k don Bosku in ga opemnil, da še veliko ljudi čaka na sprejem. Častitljivi mu je vedno odgovoril, naj pač še malo potrpe. V tretje je pa še dostavil: „Vsako stvar je treba narediti, kot se spodobi, ali jo pa rajši opustiti.“ Takoj, ko bo mogoče, bom sprejel tudi druge.“ G. Bologna je ljubeznivi opomin razumel in ga ni več nadlegoval. Vendar je hotel videti, kakšen bo uspeh onega dolgega pogovora. Opazil je, da se je deček, ki je vstopil v don Boskovo sobo bolan, vrnil iz nje popolnoma zdrav.

Nekoč ga je obiskal bogat trgovec brezverec. Prišel je iz gole radovednosti, a sobo je zapuščal ves ginjen in presenečen; ves iz sebe je trikrat zaporedoma vzkliknil: „Kakšen mož je to!“ Ko so ga vprašali, kako je bilo, je rekel, da mu je častitljivi povedal toliko lepih reči, ki jih od drugih duhovnikov še nikdar ni slišal. Odslovil ga je z besedami: „Glejva — vi s svojim denarjem, jaz pa s svojim uboštvom — da se nekoč v nebesih snideva!“

Tudi nekemu petdesetletnemu Judu je prišla želja, osebno spoznati don Boska, ker je že toliko slišal o njem; in res se nekega dne napoti v Oratorij. Kako in kaj sta govorila, ne vemo; a pred odhodom iz zavoda se je izrazil, češ, *če bi bil v vsakem mestu tak don Bosko, bi nobenega Juda več ne bilo na svetu.* — Neki rabinec iz Alessandrije pa je rekel katoliškemu župniku: „Že dvakrat sem bil pri don Bosku, a v tretje ne grem, ker bi sicer bil primoran, pri njemu ostati.“

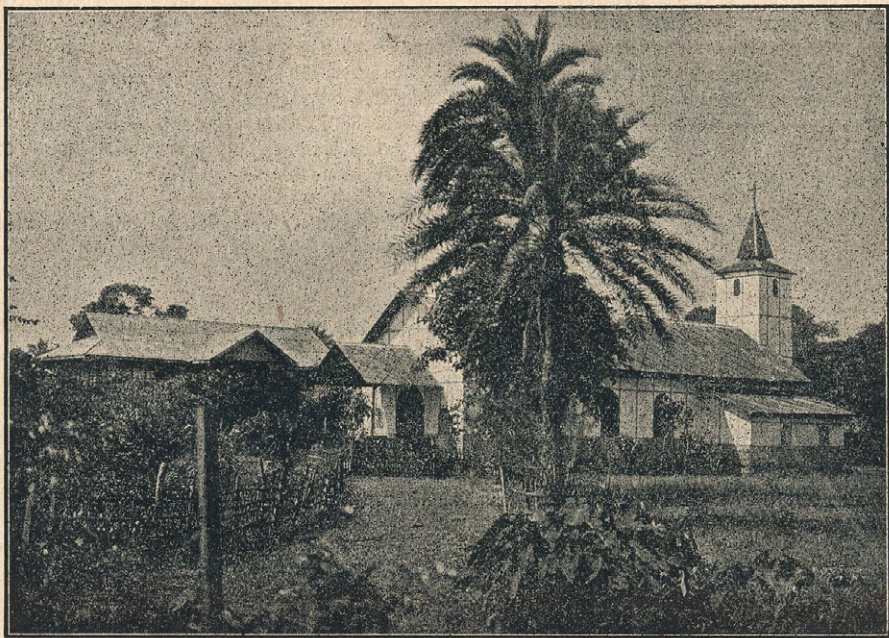
Mih. Rua pravi: „Nikakor ne bi mogel povedati števila oseb, ki so mi rekle, da jih je častitljivi v izredni svoji modrosti potolažil in duševno dvignil v nesrečah in jim pomagal v raznih življenjskih križih in težavah.“

Č. g. Barberis trdi, da je sam na sebi občutil, in slišal tudi od raznih svojih tovarišev, kako jim je častitljivi v dveh besedah razrešil najbolj zamotane in kočljive zadeve, ki so jih že dolgo vznemirjale, jim povzročale veliko dušno tesnobo in jim niso dale priti na jasno. Posebno v zadevah glede volitve poklica se je jasno kazala izredna njegova modrost. „Več mojih tovarišev“ — tako g. Barberis — „je bilo že dogovorjenih s starši in svojimi gg. župniki, da bodo stopili v semenišče ter se posvetili duhovniškemu stanu. Ko so pa don

Boska vprašali za svet, so popolnoma spremenili svojo namero. „Pa kaj da si kar čez noč opustil svoj prejšnji namen?“ — sem vprašal tega in onega. „Bil sem pri don Bosku,“ — je bil odgovor. „Stavil mi je par vprašanj, nato pa rekel: „Mašniški stan ni zate.“ — Nekdo mi je priznal: „Ko sem stvar natančneje preudaril, sem uvidel, da bi do cela zgrešil pot, ko bi se oklenil duhovskega poklica, ker mi manjka te in te kreposti, ki je za ta stan neizogibno potrebna.“

O zadevi je zvedel tudi sv. oče Leon XIII., ki je hotel pravdo prepričati in je zato vso stvar prepustil don Bosku v razsodbo. Ta je zaslišal obe stranki in spor razrešil in razsodil tako, da sta bili obe zadovoljni.

Kdo n. pr. ne ve, koliko dobrega je storil, ko je posredoval med sv. Stolico in italijansko vlado glede nameščenja številnih škofov v času, ko so politične zmede grozile opustošiti vinograd Gospodov v Italiji?

Cerkev misijonske postaje v Gauhati (Assam).

Drugi zopet na mašništvo niso nikoli mislili, a častitljivi jim je tu in tam rekel kako dobro besedo, stavil to in ono v premislek in kmalu so se sami odločili, da postanejo duhovniki.

Nikogar še nisem slišal — nadaljuje g. Barberis — da bi bil nezadovoljen, ker je slušal don Boskov nasvet, nasprotno pa lahko naštejemo mnogo takih, ki se bridko kesajo, ker svētu dobrega in modrega očeta niso sledili.

Čudovita je bila njegova spretnost v razreševanju tudi najbolj kočljivih zadev. Ta dar je bil v njem tako izrazit, da so hodili k njemu v svéte tudi najuglednejši dostojanstveniki, v najrazličnih težavah in zamotanih vprašanjih. Tudi v zelo kočljivih cerkvenih stvareh so večkrat njemu prepuščali odločitev.

Nekoč se je vnel spor med vrhovnim predstojnikom nekega velezaslužnega reda in ravnateljem neke tiskarne v Rimu zaradi tiska nekaterih knjig.

Prvi, ki so okušali blagodejne sadove izredne njegove modrosti, so bili seveda njegovi duhovni sinovi. Predstojnik neke redovne družbe se je pogosto izrazil napram našim sobratom: „Pri vas imate veliko srečo, ki je ni deležen nihče drug v Turinu, tudi je nima nobena druga redovna družina. *Imate sobo, iz katere pride vsak, ki je vstopil vanjo malodušen in potrt, poln navdušenja in srčnega veselja. To je don Boskova soba.*“

Vedno, posebno še zadnja leta je z vso očetovsko skrbljivostjo dajal svojim sinovom veledragocenih nasvetov in modrih opominov ustno in pisмено. Požrvovalna delavnost, ki dela — Bogu hvala! — salezijance povsod priljubljene, žarka ljubezen, ki jih vema in z navdušenjem krepi, srečni uspehi njihovega dela in truda med mladino, — vse to je sad prekrasnega zgleda in velemodrih naukov častitljivega ustanovnika.

L. 1884, ko je že čutil, da se urnih korakov

bliža večnosti, je začel sestavljati svoje zadnje „Spomine“, v katerih podaja navodila, ki naj jih sinovi vrše po njegovi smrti in nekaj dragocenih nasvetov, ki naj bi poskrbeli salez družbi cvetočo bodočnost.

Najprej omenja sklepe, ki jih je storil ob novi maši in raznih drugih prilikah, da bi s tem začrtil svojim duhovnikom pot, po kateri naj bi mu sledili v izvrševanju svete svoje službe. Takoj za tem začne govoriti o duhovskem poklicu in pravi:

„Če opazite dečka, ki kaže znake poklica, pridobite si njegovo srce. Neobhodno potrebno je, da oddaljite od njega vsako slabo čtivo in tovariše, ki grdo govorijo. Spogostno spovedjo in sv. obhajilom gojite skrbno v svojem gojencu kraljico vseh kreposti, sv. čistost. . .

Bog je dal salez. družbi nalog, vzbujati duhovske poklice med ubogo mladino iz nižjih stanov. Imovite družine so splošno preveč zakopane v posvetnega duha, katerega se na žalost le prezgodaj naučijo tudi njihovi otroci in ki jim tako zaduši kal poklica, če jim ga je Bog mogoče vsadil v srce. . .

Pohušljivi časniki in knjige, slabi tovariši in nesposodni pogovori doma so poguba premnogim poklicem in neredko pokvarijo in spravijo z dobre poti celo take, ki so si svoj stan že za trdno izvolili.

Zavedajmo se, da podarimo sv. Cerkvi velik zaklad, če ji preskrbimo dober poklic. Gre

li ta poklic, oziroma ta duhovnik med svetno duhovščino ali v misijone ali v kako redovno družbo, je potem postranska stvar. . .

Nikar pa ne vabite v duhovski stan mladeničev, ki niso pripravljeni ohraniti angelske čednosti in stopnji, ki jo zahteva svetost tega stanu. Lahko včasih zatisnete oči glede nadarjenosti, nikoli pa ne glede omenjene čednosti.

Širite ustanovo Marijinih sinov! *Nikar ne odklanjajte radi pomanjkanja sredstev dečka, ki vzbujajo upanje na poklic! Potrošite, če treba vse kar imate, in idite tudi prosit! Če pa hoste vkljub temu še v stiski, nikar se ne vznemirjajte, kajti naša nebeška Mati vam bo na kak način — četudi čudežno — prišla na pomoč. . .*

Naši družbi je pripravila božja Previdnost lepo bodočnost in njena slava bo stalna in trajna, dokler boste zvesto in vestno izpolnjevali naša pravila. Ko se bosta pa razpasla med nami ugodje in bogastvo, bo naši družbi tek dokončan. Svet nas bo vedno z veseljem sprejemal, *dokler bomo posvečali svojo skrb dvjakom ter revni ali celo zanemarjeni mladini. To je za nas pravo bogastvo, ki nam ga nikjer in nikoli nihče ne bo zavidal in tudi ne ugrabil.* Svoječas se bodo raztegnili naši misijoni tudi na Kitajsko; *o nikar ne pozabimo, da naš delež je v prvi vrsti uboga in zapuščena mladina!* Tam med neznanimi narodi, ki še nič ne vedo o pravem Bogu, se bodo videla čuda, še nikoli slutena, ki jih bo vsemočni Bog svetu odkril.“

Salezijanske obrtne šole.

V znamenju krščanske ljubezni.

V letih 1847 — 1862 je don Bosko položil temelj 6 delavnicam. Prvi so bili krojači, čevljarji in mizarji, nato je sledila tiskarna, knjigoveznica in ključavničarstvo. V sledečih letih sta bila don Bosku neprestano pred očmi dva velika smotra: da sezida Mariji Pomočnici dostojno svetišče in da doseže za Salezijansko družbo in njena pravila odobrenje sv. Stolice. Dosegel je oboje. L. 1868 je bila posvečena veličastna cerkev Marije Pomočnice v Turinu, a l. 1869 je bila potrjena Salezijanska družba, l. 1874 pa njena osnovna pravila.

Kaj se je godilo v tem času z don Boskovimi obrtnimi šolami? Drevesce, ki ga je vsadil mož božji, je bilo zdravo in je rastle. Ni se košatilo v teh letih, ampak je pred vsem poganjalo zdrave in krepke korenine.

Nimamo podrobnih statističnih podatkov iz teh let. Don Bosko jih ni sestavljal, njegovi mladi pomočniki so pa imeli kakor on, dovolj drugega

dela. Toda — kar je važnejše — don Bosko je pisal v srca, osvajal si duše in jih z magično silo priklepal nase, pravzaprav na Boga in Marijo.

Ni bilo mogoče kar hipno razširiti delavnice in jim dati velikega razmaha. Vsaka ustanova zahteva potrebnega časa za razvoj. Don Bosko je delal smotno, stopnjema, toda vztrajno. Kar je bilo ustanovljenega, ni pustil podreti. Zidal pa je vedno na dobrem verskem temelju in na krščanski ljubezni. Zahteval je disciplino, zunanji red, napisal je pravilnike tudi za rokodelce, a samo toliko, kolikor je bilo potrebno. Ostrih in osvraženih sredstev za vzdrževanje reda se je izogibal: malo je urejeval, a veliko dosegel. Nekega dne je rekel v tej zadevi te značilne besede: „Če bi bil poslušal nekatere prijatelje, bi napravil iz Oratorija v Valdoccu na zunaj povsem vzoren zavod, toda Salezijanske družbe ne bi bil ustanovil.“

Hotel je reči: „Mogel bi porabiti več svojih moči v ta namen, da bi dal svojemu zavodu lice

modernega, na zunaj kar najbolj okusno urejenega vzgojevališča, toda bil bi ostal sam. Da se ohrani zunanji red, je treba večkrat nastopati brezobzirno, odbijajoče. Boljše v nebitvenem nekoliko manj zahtevati, da se bistveno doseže.“

Don Bosko je svoje vajence v prvi vrsti navajal k marljivosti in je vpeljal v ta namen male nagrade, dalje na poštenost in poslušnost.

Lepi sadovi.

Janez Lemoyne, don Boskov življenjepisec, pripoveduje: Tudi rokodelci, ki jih je don Bosko vzgajal in ravnal z njimi enako kakor z dijaki, so

„Pri don Bosku.“

Sledeči dan mu je bila plača zvišana od 60 na 120 lir na mesec.

Iz blagajne v neki vojašnici je bila ukradena precejšnja vsota. Razne nesrečne okoliščine so navidezno kazale, da je tat bivši gojenec Oratorija, ključavničarski vajenec. Trdil je, da je nedolžen. Njegovo obnašanje je bilo vedno tako vzorno, da stotnik z drugimi častniki vred niso prav nič dvomili o njegovi nedolžnosti. V prepričanju, da mora biti krivec drugod, so cel mesec preiskovali zadevo, dokler niso slednjic tudi izsledili pravega krivca.

Slon kleči, da mu misijonar more zlesti na hrbet.

kazali v svojem obnašanju, kaj premore dobra, verska vzgoja. Bili so pošteni in ubogljivi. Mnogi izmed njih so delali veliko čast don Boskovemu Oratoriju s svojim vzornim obnašanjem med svetom. Da so bili vzgojeni pri don Bosku, je bilo zanje najboljše priporočilo, kadar so se potegovali za kako službo. Mojstri sami so prihajali k don Bosku po mlade pomočnike.

Tudi železniško ravnateljstvo jih je rado sprejemalo v službo. Razni mizarji so imeli koj v začetku vsled svoje zmožnosti, delavnosti in zanesljivosti lepo plačo, ki se jim je potem še zvišala. Sploh so bili zelo priljubljeni svojim predstojnikom.

Neki bivši don Boskov gojenec, ki je imel službo pri knjigovodstvu, je našel med papirji bankovec za 250 lir. Brez pomisleka gre k načelniku pisarne in mu izroči najdeni denar.

„Kje ste se učili?“ vpraša načelnik.

Zelo močan mladenič je bil potrjen k topničarjem. Pri pregledu na vezbališču ga pokliče general po imenu in mu reče:

„Ti si bil vzgojen pri don Bosku?“

„Da, gospod general!“

„Hočeš li biti moj strežaj?“

„Prav rad.“

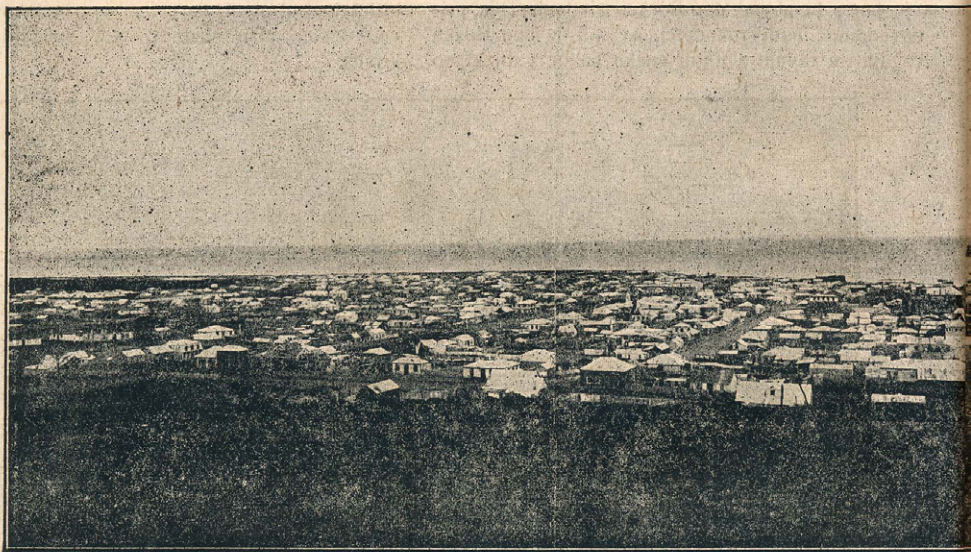
Po treh mesecih je general stopil v pokoj, mladenič pa je bil imenovan desetnikom. Kmalu je bil povišan v narednika, a ostal je vedno zvest verskim vajam dobrega kristjana. Slednjic je postal celo poveljnik neke trdnjave na fronti, odkoder je pisal: „Blagoslovljen bodi don Boskov zavod, kjer sem se navadil ubogati. Koliko svojih tovarišev sovojakov, ki niso mogli prenašati vojaške discipline, a tudi niso imeli moči živeti po zahtevah krščanske morale, sem videl obsojenih v ječo, v kazenske stotnije ali celo na smrt. Jaz sem imel vedno pred očmi, kar uči krščanski nauk in

nisem bil nikdar kaznovan, znal sem vedno natančno vršiti svoje dolžnosti in prenesti marsikaj ne samo ob mirnem času, ampak tudi sredi vojne grozote. Tako sem dosegel, kar sem, in bom vedno hvaležen don Bosku, ki me je naučil ubogati.“

Prav tako kakor ta vojak, po isti poti, je našlo

srečo in blagoslov veliko število drugih dečkov, ki bi bili sicer krenili na slaba pota, da jih ni otela očetovska roka don Boskova. Sveti strah božji premore mnogo tudi v zadevi časne sreče in blagostanja.

○○○○○○

Punta Arenas, mesto ob Magelanskem prelivu (Čile), s

Vzgojitelj po božjem srcu.

Vzgojitelj bodi krotak!

Človeško srce, posebno pa še srce otrokovo je tako ustvarjeno, da se kaj rado ukloni ljubezni in dobrotljivosti, krotkosti in prijaznosti, ogiba se pa onega, ki trdo z njim ravna. Sv. Avgustin trdi o sebi: „Vzljubil sem Ambroža, ne toliko kot učnika resnice, ampak zavoljo njegove dobrotljivosti napram meni.“ Ako hoče vzgojitelj doseči pri otrocih spoštovanje, ljubezen, zaupanje in pokorščino, mora biti krotkega in dobrotljivega srca. Božji Učenik sam trdi: „Blagor krotkim, ker bodo zemljo posedli.“ Sv. Vincenc Pavlanski je zapisal tele besede: „Nobeno drugo sredstvo ne nagiba podložnika tako h pokorščini, kakor krotkost.“ Sv. Bernard pravi: „Krotkost spreminja kozličce v jagnjeta.“

Odurnost odbija, strogost odtuja srca in rodi celo upor; med tem ko krotkost premaga tudi najbolj zakrknjena srca in upogne tudi največje trdovratneže. Sv. Janez Zlatoust pravi: „Nič ni

močnejšega od krotkosti; s sirovo strogostjo se ne pridobi spoštovanje; z ljubeznivostjo dosežemo mnogo hitreje, kar želimo, nego s sovražnostjo.“ Častiljivi don Bosko je prejel v sanjah navodilo: „Ne z udarci ampak s krotkostjo in ljubeznijo boš pridobil te svoje prijatelje.“

Vzgojitelj naj bo torej krotak s svojimi gojenci in bo vladal nad njimi; pridobil si bo njihova srca ter jih uspešno vodil k Bogu! Sv. Vincenc Pavlanski pravi: „Ljubeznivost, krotkost, ponižnost si čudovito osvaja človeška srca in jih prisili tudi do najtežavnejših krepostnih dejanj.“ Sv. Hieronim veli: „Mnogo čednosti mora imeti kristjan, a prva med njimi je krotkost.“

Krotkost je mati potrpežljivosti, ki je vzgojitelju neobhodno potrebna. Vzgojitelj mora navezati nase svoje gojence, krotkost pa je ona privlačna sila, ki pridobiva naj ofroka. Vzgojitelj mora vedno, v vsaki priložnosti obyladati samega sebe; to pa je v

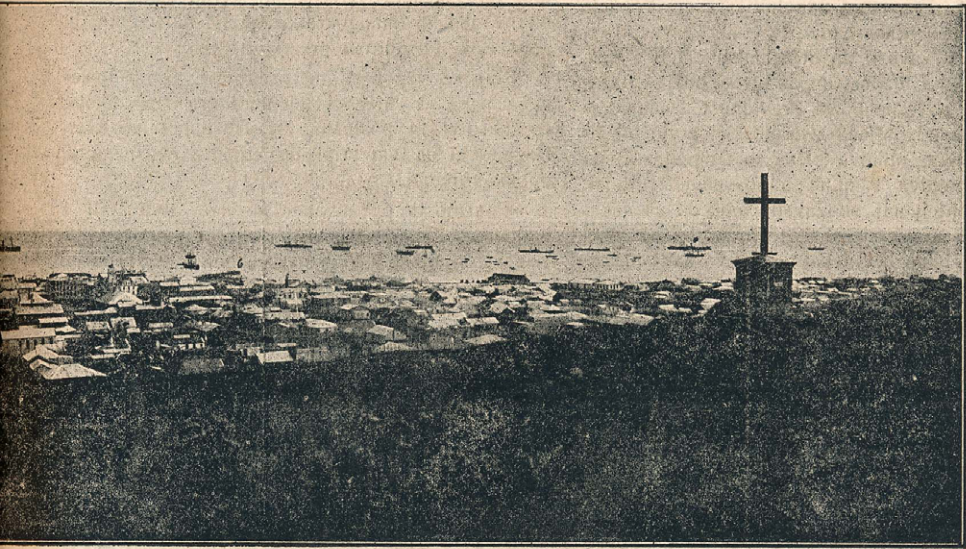
stanu storiti le tedaj, če je v resnici krotak. Vzgojitelj mora biti krotak tudi, da izpolni ukaz božjega Učenika, najvišjega Vzgojitelja, ki je rekel: „*Učite se od mene, ki sem krotak po srcu!*“

Vzgojitelj naj skrbno proučuje svoj značaj in temperament. Ako zapazi v njem nagnenje k razdražljivosti, jezi, maščevalnosti, naj se loti z vso vneto delovanjem nad seboj, da si z vztrajnim in odločnim prizadevanjem pridobi nasprotno čednosti.

in iskal bom priložnosti se vaditi v teh čednostih.“ Sv. Francišek Sal. je zapisal tele besede: „*Kakor olje ostane na vrhu vsake tekočine, tako mora nad vsemi našimi deli gospodovati krotkost.*“

Vzgojitelj bodi ponižen!

Božji Učenik hoče, da poleg krotkosti, posnemamo tudi njegovo ponižnost. „*Učite se od mene, ki sem krotak in ponižen po srcu.*“ Ponižnost je te-

stolskega vikarja sal. misijonarja msgr. Abrama Aguilera.

Ako ga njegova gorečnost ali prevelika strogost zapelje večkrat na stranpota, naj se marljivo vadi v zatajevanju, v premagovanju samega sebe, da ne bo nikdar ravnal proti zahtevam zdrave pameti in vzgojiteljske modrosti.

Vzgojitelj se mora v vsem vzorovati v Kristusu, ki je naš božji vzor. Naj se v prizadevanju za dosego vzgojiteljske popolnosti ne straši težav, ovir, zaprek. Naj ne bo malodušen, ako mu večkrat izpodleti, ako ponovno pade v napake, ki jih je že neštetokrat obsodil sam v sebi. V zadevi izpopolnjevanja samega sebe moramo vedno iznova začeti, vedno se iznova poganjati kvišku, kot da doslej še nismo dosegli ničesar. Če je vzgojitelj padel, naj zopet vstane in naj nadaljuje srčno svojo pot. Naj ne izgubi poguma, če je padel, poglavito je, da zopet vstane in znova prične z naporom in prizadevanji. Contardo Ferrini, univerzitetni profesor, ki je umrl v sluhu svetosti, je zapisal tale sklep: „*Skušal bom biti vzoren v krotkosti, milobi, ljubezni in ponižnosti. V tem oziru si ne bom odpustil niti najmanjše napake; vsak padelec v teh čednostih bom nadomestil s podvojeno pozornostjo*

melj vseh čednosti, značilna lastnost pravega učenca Kristusovega, znamenje izvoljenja, čuvarica milosti božje. Ponižni so dragi Bogu in ljudem, slavijo zmago nad hudobnim duhom ter se družijo z angeli, katerim se po ponižnosti najbolj približajo.

Najvišji vzor ponižnosti je Kristus sam; on je učil to čednost vse življenje in sicer z besedo in z dejanjem. Ponižne je izbral za svoje apostole in ponižnim je najprvo oznanjeval svoj nauk; na posled pa se je ponižal do uničenja samega sebe.

Vzgojitelju je čednost ponižnosti neobhodno potrebna. Vzgojitelj se mora ponižati do otroka, se mu približati, se živeti v njegove težnje, v njegovo dušo, v njegovo bistvo. To pa je nemogoče, ako je vzgojitelj prežet s prevzetnostjo in samoljubjem. Kdor hoče otroka voditi k Bogu, mora biti pripravljen na velike žrtve, mora potrpežljivo in velikodušno prenašati nepozornosti, neotesanosti, ki je otrokom večkrat lastna; ne sme se ozirati nase in svoje udobnosti, ampak mora imeti pred očmi blaginjo otrokovo. Ne sme se strašiti nobenega ponižanja, pa naj še tako nasprotuje užaljenemu samoljubju. Sploh mora biti pri-

pravljen na žrtve, ki jih premore edinole tisti, ki je v resnici ponižen.

Poleg tega pa vzgojitelj potrebuje mnogo razsvetljenja zase in za otroke, ki so poverjeni njegovi oskrbi. Toda Bog sam nam je razodel, da le ponižnim daje svoje milosti, medtem ko se prevzetnim zoperstavlja.

Da si bo vzgojitelj pridobil čednost ponižnosti, naj resno premisli samega sebe. Našel bo v sebi mnogo nedostatkov, pomanjkljivosti in tudi grešnosti, kar ga mora napolniti z zavestjo svoje ničnosti in nevrednosti pred Bogom. Prevevati ga pa mora tudi zavest, da otroci niso njegova last, da niso njegovi hlapci, ampak otroci božji, zaklad, ki mu ga je poverila božja Previdnost. Duša otrokova je bila odkupljena z dragoceno krvjo božjega Odrašenika, njihova telesa so tempelj svetega Duha, ki prebiva v njih po posvečujoči milosti božji. Vzgojitelj naj se zaveda tudi, da ga nekateri gojenci mogoče celo prekašajo v čednosti, mogoče ga bodo čez nekaj let visoko nadkriljevali v učenosti, modrosti in vplivnosti. Kdo ve, koliko izmed njih bo v nebesih zasedlo mnogo višji prostor, kakor pa bo njemu odločen.

Vzgojitelj mora ljubiti čednost ponižnosti. Ta čednost naj mu preveva srce in čustvo; kaže pa naj se tudi v vsej zunanosti, v kretanjah, v besedah in v ravnanju sploh. Vzgojitelj naj rad občuje z otroki, tudi če so ubogi, zapuščeni, zaostali. Vsakega naj sprejme ljubeznivo, vljudno in naj ne izključuje nikogar od svoje ljubezni in skrbljivosti.

Ponižnost zahteva, da vzgojitelj sprejme opomin ali opazko ne samo od predstojnika, ampak tudi od gojencev. Zaveda naj se, da imajo otroci bistro oko in mnogokrat zapazijo na vzgojitelju napake, ki jih odrasli prezrejo.

Naj se vzgojitelj ne prevzame, ako je dosegel uspehe, ako njegovi gojenci dobro napredujejo, so marljivi in poslušni. Za vse dobro naj hvali Boga, sebi pa naj pripisuje edinole neuspehe in pomanjkljivosti.

Ponižnosti pa nikakor ne sme zamenjati z malodušnostjo in pretirano boječnostjo. Tudi te napake silno škodujejo vzgojnemu delu. Resnično ponižen vzgojitelj bo vedno pogumen, srčen, neustrašen in odločen, ker vse svoje zaupanje stavi v Boga, ki je njegova opora, njegovo vse.

Kard. Cagliero sobratom na Rakovniku ob priliki posvečenja novega Marijinega svetišča. *

Dragi sinovi! — Hvaliti moramo Gospoda in Marijo, našo Pomočnico, za velike slavnosti teh dni. Za Ljubljano ostanejo zgodovinski ti dnevi Marijinega slavlja. Don Bosko je dejal: „**Pobožnost do Marije Pom. je blagoslov za narode.**“

Salezijancem je božja Previdnost poverila nalogo, da širijo pobožnost do Marije Pomočnice. Drugim redovom so pripadli drugi Marijini naslovi, nam je Previdnost izročila naslov Pomočnice kr. „**Širite to pobožnost in videli boste, kaj so čudeži,**“ je rekel don Bosko. Videli smo čudeže v Patagoniji in drugod: čudeže spreobrnjenj.

* Te besede je Nj. Em. kard. Cagliero govoril zbranim sobratom na Rakovniku dne 10. septembra. Ker so zelo važne za spoznavanje čast. don Boska in njegova duha sploh, podamo našemu so-trudništvu skoro v celoti prevod njegovega kratkega nagovora.

Priporočam vam nekaj, kar sam že 70 let vsak dan ponavljam: „**Gospod, zahvalim te, da si me ustvaril, da si mi dal milost svete vere in da si me poklical v Salez. družbo.**“ Če pomislite na milosti, ki vam jih je Bog s tem podelil, se boste prepričali, da morate delati vi istotako. Naj vam da Gospod sodelovati s to veliko milostjo!

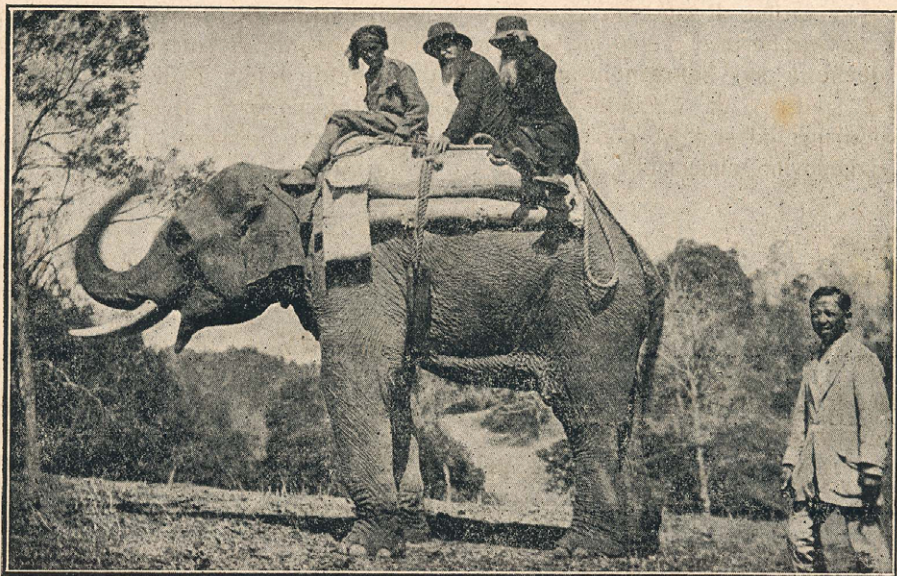
Salezijanci so redovniki za današnji čas: zahtevajo jih moderne vzgojne potrebe, zahtevajo jih moderne verske razmere. Nekdaj so bili redovniki v celicah, da so študirali, ljubili Gospoda in molili. Mi danes ne smemo biti taki. Nismo redovniki za celice, temveč redovniki za dvorišče, za delavnico, za trg, za ulico. Kjer so dečki, ondi je naše polje. Tudi rimski prelatje so svoj čas težko razumeli don Boska: no, danes se vsi redovniki polagoma prilagodevajo dufru čast.

don Boska. Frančiškani, dominikanci in drugi izhajajo iz celic in hodijo na ceste za mladino.

Dam vam za spomin, kar se mi po toliko letih študija zdi bistvo naše družbe. To so tri don Boskove ljubezni, zlite v eno samo ljubezen. **Ljubezen do božje časti, ljubezen do mladine, ljubezen do dela!** Božja čast in zveličanje mladine potom dela: evo vam don Boska!

Nikoli ga nisem videl raztresenega, nikoli ni dovolil kaj svoji slabosti.

Don Bosko je bil vedno vsem na razpolago, vedno ljubezniv, vedno veder. Živel je za svoje dečke. Še kadar je prišel v zakristijo, ga je vselej čakalo od 50 do 100 gojencev in še ko je stopal k oltarju, so se mu bližali dečki v duhovnih zadevah in vselej je imel dobro besedo za vsakega.

Sal. škof Mathias, apostolski prefekt na potovanju v Haflong (Assam) na slonu.

Božja čast. Tridesetpet let sem bil z don Boskom. Moj vtis je ta: bil je „*perfectus homo Dei, ad omne opus instructus.*“ *Popoln mož božji, pripraven za vsako delo.* Vedno se je dal voditi: nikoli ni hotel svojega! „*Tvojo čast hočem, o Bog, tvoj sem: vodi me!*“ Nikoli ni delal iz človeških razlogov nikoli ni dejal: „*Hočem storiti to, jutri bom naredil to-le,*“ temveč vedno le: „*Pride mi na misel to-le; molimo!*“

Molite tudi vi! Zatekajte se k Mariji Pomočnici! To svetišče bo postalo romarska cerkev. Vi sami se boste čudili nad bodočnostjo te cerkve, ki je pravi čudež Marije Pomočnice. Molite zbrani v Bogu, kot je bil vedno zbran don Bosko. Vedno je molil.

Bil je žrtvovan Bogu in mladini. Mladini je dal vse svoje srce in vse svoje moči. Dvigal jih je: veš je bil čist, lep in svet. — To je torej smoter. A sedaj pride sredstvo, sedaj pride, kar napravi salezijanca.

Delo. Salezijanec, ki ne dela, bo mogoče pobožen mož, a ne bo salezijanec. Salezijansko geslo je: „**delo kot sredstvo za božjo čast in za zveličanje mladine.**“ Salezijanec, ki rad počiva, ki ga delo teži, ni salezijanec. Salezijanec mora živeti in umreti na delu. Don Bosko nam je ponavljal večkrat: „*Vidim, da potrebujete počitka. Bledi ste in suhi. Toda, kaj hočemo! Čas je tako kratek! Pa saj tudi ni vredno počivati tukaj, ko nam Gospod pripravlja večni*

počitek v nebesih.“ Pripomnim, da je bil don Bosko sila skrben za bolnike, toda, dokler je bil kdo zdrav, pri sami utrujenosti, don Bosko ni hotel slišati o počitku: „*Hudobec ne počiva. Če moramo že ponoči spati, delajmo vsaj ves dan: od 5 — 10 ure.*“ — Vaše delo? Ne pustite nikoli dečkov samih! Prepričati morate greh. Ne smete pripustiti, da bi mogli dečki storiti kaj hudega! Imejte jih zato vedno pred očmi. Ponoči jih pa priporočite angelu varihu. Recite mu: „*Angel varih, če kaj ne bo prav, zbudi me!*“ **Navačajte dečke k sv. zakramentom!** To je najboljše sredstvo, da vztrajajo v milosti.

Salezijanec, ki se hoče poglobiti v znanosti, v zgodovino, matematiko, filozofijo, —

v kolikor to ni potrebno za praktično delo, — kdor se uči samo zato, da se uči, ni pravi salezijanec.

Kdor se odtegne delu, da bi se odpočil, isto tako, kdor ljubi udobnost in se boji žrtve ni pravi sin don Boskov.

Prišel bo čas, ko bomo onemogli, a do tlej: na delo, na dvorišče, med mladino posebno v mladinske domove!

Zaključim. Ko sem stal ob don Boskovi smrtni postelji, mi je rekel za spomin: „**Pri- diguj povsod v Ameriki, Evropi, Aziji: delo, delo, delo.**“ To je don Boskov testament! Zato naj pravi salezijanec gre na delo in naj dela brez prestanka, a vse v večjo čast božjo. Amen.

Iz naših misijonov.

Vič. g. Malič nam je poslal naslednje poročilo:

Punta Arenas, 2. dec 1924.

Dragi gospod!

Prejel sem Vaše pismo z dne 3. 10. Srčna hvala! Preteklo je že precej časa od mojega zadnjega pisma. Da vam nisem pisal prej, je vzrok to, da sem se hotel najprvo do dobra razgledati v novem kraju ter Vam tako poslati zanimivejša poročila.

To pot Vam opišem le nekaj posebnosti tega kraja.

Punta Arenas.

Mesto Punta Arenas šteje približno 30.000 preb. ter leži na rahlo vzpetem morskem obrežju. Je še dosti lepo. Posebno ličen je glavni trg s parkom in krasnim spomenikom velikega brodarja Magelhaes-a. Ta je l. 1520 prvi prebrodil morsko ožino med celino in Ognjeno zemljo, ki se tudi po njem imenuje Magelhaenov preliv. V mestu je še par drugih spomenikov, med temi tudi spomenik mogočnega kondorja. Ta ptica ima velik ugled v Čilski državi. Čilenski denar nosi njegovo podobo, zato to ptico vsak rad nosi tudi v žepu. Živi v visokih Andah in žre po največ mrhovino. Podobna je beloglavemu jastřebu, le da je malo večja. Z razpetimi peroti meri nad 2 m širine. Kakor imamo mi orla v grbu, tako ima tukajšnja republika kondorja v svojem. Od tod spomenik s kondorjem.

Splošen načrt mesta nam predstavlja zanimivo sliko. Na vsakih 100 metrov križa ulico druga ulica, tako da je vse mesto zgrajeno v malih četverkotnikih. Vse počezne ulice se zlivajo v morje. Ceste so široke, tlakovane z okroglim kamenjem, kakor so ga našli v naravi. To pa le v središču mesta. Izven središča pa so ulice in trgi povsem zapuščeni. Svet je nezravn in kolovozi se križajo, kakor se voznikom zljubi voziti po ilovici in pesku. Hiše so po večini lesene in obite s pločevino. Radi silnega vetra so vse nizke, k večjemu enonadstropne. V sredini mesta so hiše pač zidane, a namesto apna, ki ga tu ni, rabijo cement. Nekaj teh hiš je prav čednih, a ljubljanskega „Uniona“ bi tu zaman iskal. Hiše so krite vse s pločevino.

Sedaj pa nekaj o vetru. To vam je nadležnež! Po zimi večinoma miruje, kadar pa sonce malo ogreje ozračje, tedaj pa se prebudi iz spanja in postane pravi pravcati trinog. Ni tedna, da ne bi razsajal po 2 ali 3 in tudi več dni zaporedoma. Punta Arenas pomeni „peščeni rtič.“ Da to ime odgovarja resnici, spozna človek posebno, kadar tuli veter. Tedaj se dvignejo oblaki prahu in peska, ki so skrajno nadležni šetalcu, ki ga veter zaloti na cesti. Pa tudi v sobe najde pot ta nebodigatreba. Prihaja v posete skozi okno, vrata, skozi stene in strop. Vsaka najmanjša špranjica mu je dobrodošla in kmalu je vsa soba polna prahu. Videl sem, kako si naš apostolski vikar urejuje boj proti neprijetnemu in vsiljivemu gostu. Kadar piha veter, odpre vrata in

okna, z metlo ali ometačo razdraži prah, kar se ga je nabralo na pohištvu in knjigah, da se zopet dvigne v zrak in veter ga nato sam zopet odnese v daljne kraje. O zračenju sob tu ni govora; veter to sam preskrbi.

Kako silen razsajač je veter v teh krajih, sem se prepričal nekoč meseca septembra. Strašno je divjal vihar. Z zvonika sem opazoval morje, ki je bilo silno razpenjeno. Kakor orehove lupine v kotlu vrele vode je premetavalo semintja ladje, ki so bile v pristanišču. Nekaj manjših ladij je odtrgalo in odgnalo proti Ognjeni zemlji. Na obali, blizu

tudi župnijska. Dviga se poleg zavoda „Don Bosko,“ a še ni dozidana. Tudi v notranjščini je vse provizorično urejeno. Ima visok zvonik s kipom Marije Pomočnice na vrhu.

Tretja cerkev stoji poleg zavoda za deklice, ki ga vodijo Hčere Marije Pomočnice in tudi še ni popolnoma dovršena. Manjka še vsa notranja oprema.

Četrta cerkev je zopet župnijska in je posvečena sv. Mihaelu. Tu je tudi župnični oratorij. Poleg cerkve je igrišče vse polno gugalnic in drugih priprav, ki služijo mladini v zabavo. Ob nedeljah in praznikih vlada tu živahno vrvenje puntarenske

Punta Arenas. Trg Munos Gamero.

morja je stala lesena baraka. Veter se zažene vanjo, jo pograbi s svojimi nevidnimi rokami in jo trešči z vso silo v morje.

Da se ob taki vihri ziblje tudi naša hiša, je umevno; vendar jo nam ne more odnesti, ker je deloma zidana.

Cerkve.

V mestu so štiri cerkve, vse salezijanske; toda popolnoma dovršena in z vsem opremljena je edino naša stolna cerkev, ki je največja med vsemi. Zidana je v romanskem slogu s tremi ladjami ter je posvečena Srcu Jezusovemu. Ima pet oltarjev in veliko število podob in kipov, med temi je tudi kip slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda. Blizu cerkvenih vrat je grob velikega misijonarja tukajšnjih krajev salezijanca msgr. Fagnana. Cerkev ima električno razsvetljavo. Na zunaj ne izgleda bogve kako lepa, a v notranjščini napravlja najboljši vtis.

Druga cerkev, posvečena Mariji Pomočnici, je

mladine.

Zavoda imamo v Punta Arenas dva. V enem so trgovske in druge šole ter obstoja že od l. 1887. V drugem so pa obrtne šole in je bil ustanovljen l. 1913.

Prebivalci mesta.

Prebivalci v Punta Arenas so naseljenci vsakovrstne narodnosti. Razen Dalmatincev, ki jih je primeroma največ, je tudi mnogo Špancev, Angležev, Italijanov, Nemcev, Francozov in drugih. Uradni jezik je seveda španski, ki je ob enem tudi občevalni jezik, kajti drugi posamezni jeziki se slišijo govoriti le v zasebnem občevanju doma in v klubih, kjer se zbirajo posamezne narodnosti. Otroci teh naseljencev pa zvečine ne znajo več materinega jezika.

Ni čuda, da je pri taki mešanici narodov treba krepke roke, ki naj vodi in vlada. Zato imamo, razen žandarjev in policajev, tudi cel polk vojaštva. Čudno je videti, kadar gredo vojaki na vežbališče. Pred njimi ropoče z vso silo 10—12 bobenčkov,

namesto trobentačev pa 10—12 piskačev piska na neko posebno godalo, ki je podobno majhnemu flavtu. Sicer pa imajo tudi godbo. Igra še precej dobro, ji nimam kaj oporekati. Nastopa zelo pogostokrat, osobito ob razvijanju narodne trobojnice na gubernijski palači vsako nedeljo opoldne. Ob petkih koncertuje na glavnem trgu pred našo cerkvijo.

Zanimivo je to, da ti vojaki po večini spijo in jedo doma. Njih predstojniki so s tem povsem zadovoljni, ker tako prihranijo nekaj za svoj žep. Mislim, da so skoro vsi vojaki iz tega kraja, ker najbližja vojašnica je kakih osem dni oddaljena odtod.

Kõnj imajo tu precej in so še dosti lepi. Največ jih rabijo za ježo. Vozovi so pa z malimi izjemami vsi dvokolni. Pod takimi težko obloženimi vozovi trpe osobito sestradani voli. Vpreženi so v jarme, a le za roge. Glava mora vse vleči, vse zdržati. Ceste so kamenite in slabe. Dobro, da tu ni muh.

Pogrešamo pa tu ptic. Razen kričavih vrabcev in molčecih galebov, nisem doslej videl še nobenega drugega krilatca. Nemala dobrota pa je, da so tu skoro neznane one nadležne živalce, ki v Evropi kaj rade stopijo v neposredni stik s človekovo kožo ter mu skrajo kri. Tu je namreč za mrčes premrzlo.

Dne 1. decembra je bil jugoslovanski narodni praznik. Tudi tu smo ga praznovali. Poleg čilenskih zastav so vibrale na hišah tudi naše jugoslovanske. Nam na čast je vihrala čilenska trobojnica tudi na gubernijski palači.

Šmarnice. Misijon.

Kakor Vam je mogoče znano, obhajamo sedaj majniško pobožnost. Saj je tu baš november mesec cvetja in zelenja in zato Marijin mesec. Šmar-

nice smo pričeli dne 8. nov. in jih bomo zaključili 8. decembra na praznik Brezmadežne. V naši cerkvi se vršijo ob 8. uri zvečer. Krasen kip Marijin je obdan od številnih električnih žarnic. Cerkev je vsak večer polna. Najprvo molijo rožnavenec, nato sledi govor, pete litanije in blagoslov. Šmarnice obhajamo torej zelo slovesno. Vprav sedaj imamo tu misijon. Vsak dan se vrši trojna pobožnost, dve predpoldne in ena zvečer. Posebno zanimiva je zvečer. Cerkev je polna vernikov. Ob osmi uri po rožnem vencu je prva pridiga; nato sledijo posebni žalostni misijonski spevi pred oltarjem. Med petjem, med eno in drugo kitico, eden izmed pridigarjev pozvoni trikrat, kakor pri sveti maši in vsa cerkev glasno vzdihne: Moj Jezus, usmiljenje! To se trikrat ponavlja. Nato stopi drugi pridigar na prižnico in govori slovesno in kolikor mogoče presunljivo o večnih resnicah, o poslednjih rečeh. Po tem govoru se ponavljajo spevi z zvonjenjem kakor prej, nakar stopi na prižnico zopet prvi pridigar in z donečim glasom pove, nekako pojoč, par izrekov, ki vsebujejo opomin k pokori.

Prvi vtis je globok, toda človeku, ki ni iz teh krajev, se zdi vse to nekaj nenavadnega, skoro teatraličnega.

Na splošno je versko življenje na precej nizki stopnji. Tudi tu se vresničuje beseda božjega Zveličarja, da dvema gospodarjema ni mogoče služiti, osobito ne Bogu in mamoni.

To so kratki podatki, ki sem jih v naglici napisal o mestu, kjer se sedaj nahajam. O mojem sedanjem in bodočem delovanju prihodnjic. Sporočite moje prisrčne pözdrave vsem sobratom in vsem znanim osebam.

Vdani

Josip Malič

Sal. misijonar.

Sv. Jožef zaščitnik srečne smrti.

(Poroča misijonar).

Sv. Jožef še nikdar ni zapustil ob smrtni uri onega, ki ga je v življenju goreče častil in se mu vdano priporočal za srečno zadnjo uro. To velja ne samo za nas, ampak tudi za črnce, ki so sprejeli luč sv. vere.

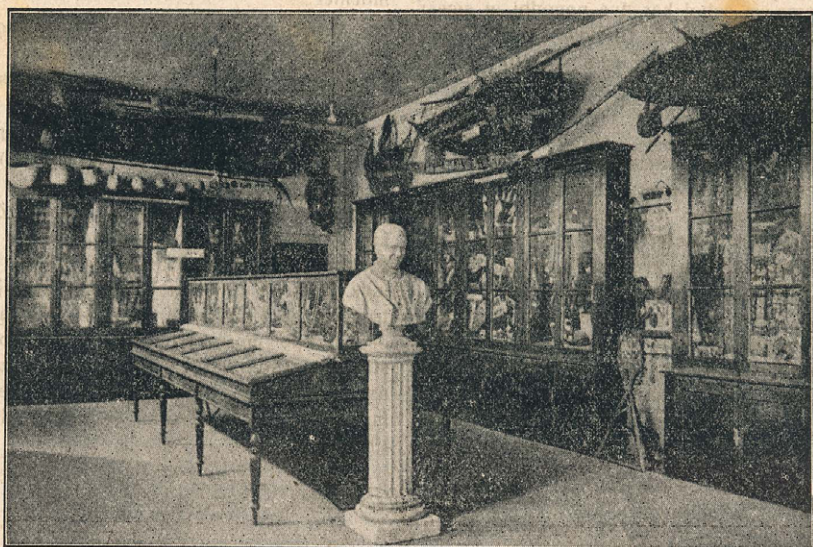
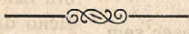
Salezijanski misijonar iz Srednje Afrike nam poroča tole: Naselbine črncev so v afriških pustinjah zelo oddaljene druga od druge, zato mora misijonar po cele dneve in tedne potovati na konju ali celo peš iz enega sela v drugo, da donese duhovno tolažbo ubogim kristjanom.

Tako se je prigodilo tudi nekemu našemu misijonarju, da je moral v štiri dni hoda oddaljeno naselbino. Pripravil je vse potrebno zase in za konja ter odšel na težavno pot skozi pustinje. Dva dni je že potoval, tretji dan pa zapazi, da je zgrešil pot. Obrnil se je in iskal prave poti; ves dan je taval po nepregledni puščavi zmučen in žejen od vročine; nazadnje pa mu je še konj omagal. Kaj naj sedaj počne sam sredi neizmernih pustinje? Goreči misijonar ni izgubil poguma. Nadaljeval je peš svojo pot ter taval dolgo semintja v nadij da

pride do prave poti.

A glej, proti večeru začuje oddaleč zamolkle glasove — globoko zdihovalje. Urnih korakov pohiti v ono smer in najde nekega starca — črnca — umirajočega na tleh. Začuden obstane misijonar in upre svoje oči v upadlo lice osivelega starčka. Starec, kakor iz snu odpre oči, se narahlo nasmehe in reče polglasno: „Ah, vi ste? Saj sem vedel, da pridete.“ Misijonar se skloni k njemu in vpraša: „Kako ste vedeli, da pridem, saj me ne poznate?“ „Ne poznam vas, toda prepričan sem bil, da me sv. Jožef ne bo pustil umreti brez duhovnika.“ In s solzami v očeh je nadaljeval: „Pri misijonarju sem se naučil, kako sv. Jožef pomaga

svojim častilcem ob smrtni uri; zato sem vsak dan molil njemu na čast za srečno smrt. Hotel sem iti v vaš misijon, da se tam lepo pripravim na smrt; a obnemogel sem na poti, moči so mi opešale in sem se zgrudil. Toda obupal nisem, še bolj goreče sem se priporočil sv. Jožefu. In glej, prišli ste! Ker jaz nisem mogel k misijonarju, je pa moj priprošnjik poslal misijonarja k meni, da mi zatise trudne oči.“ Misijonar je bil pri teh besedah ves prevzet in ginjen, pokleknil je k starcu, ga spovedal, mu podelil sv. poslednje olje ter ga pripravil na smrt. Kmalu nato je starec z nasmehom na obrazu izdihnil svojo dušo. Sv. Jožef mu je podelil sladko in srečno zadnjo uro.

Punta Arenas. Narodopisni muzej v sal. zavodu.

Zlata srca.

Po pravici jih lahko imenujemo „zlata“; večjih dobrotnikov za Bogom, kakor so naši sodrujniki in sodrudnice, pač nimamo.

Opazujemo jih pri delu, opazujemo njihovo neutrudljivo delavnost in nehote moramo reči: „To zmorejo le zlata srca.“

Prebiramo njihova pisma, polna naklonjenosti in ljubezni do don Boskove družbe in reči moramo: „To so res zlata srca!“

Obračamo se do njih zdaj s to, zdaj z ono prošnjo in vse sprejemo rade in ne odrečejo. Le zlata srca so zmožna kaj takega.

Prihajajo na Rakovnik in s kakšnim veseljem! Pridejo veseli kakor domov in se zanimajo za to,

za ono — za vse salezijansko — in kažejo ljubezen, ob kateri moramo začudeni vzdikniti: „To so pač zlata srca.“

Za salezijance so pripravljene vse storiti, vse žrtvovati. Krepi jih nekaj, česar mi sami ne moremo umeriti, navdušuje jih nekaj, ki je višje kot zemsko. Mislim, da je Marija, zaščitnica salez. družbe, ki jim vliva ljubezen in daje pogum, tista Marija, ki je navduševala in krepila don Boska, da se ni ustrašil nobenega truda, nobenih žrtev. V sodrudnikih in sodrudnicah je srce don Boskovo, duh don Boskov.

Kdor opazuje ogromne množice o prazniku Marije Pom. kristjanov, množice, ki prihajajo od

vseh tudi najbolj oddaljenih krajev Slovenije, ali kdor je opazoval ogromne množice, ki so se valile na Rakovnik 6. 7. in 8. septembra in mnogobrojne sotrudnike in sotrudnice, ki so vse one dni polnili pisarno sotrudništva, je moral pač vprašati: „Odkod vse to?“ Nekdo je opazoval in potem začuden vprašal: „Kaj delate, da uživate toliko naklonjenost?“

Drugega ne moremo odgovoriti, kakor to: „Mi imamo Marijo: ta kliče, ta vleče. ta pomaga.“

Mi imamo Marijo. To je magnet, ki je vlekel in bo vlekel še dalje in z večjo silo. Zlata srca naših sotrudnikov in sotrudnic bodo tudi v prihodnje bila za nas in za don Boskovo družbo. To nam obljublja. Le par zgledov:

Stegar M. iz V. K. piše: „Pretečeni mesec sem sklenila sama s seboj kar dve pogodbi in sicer:

Prva: Ker imam malo trgovino in moram od tega živeti štiri male otroke, sem sklenila dati na stran vsak dan 10 ct za Vas.

Druga: Sklenila sem se postiti vsako soboto dopoldne in prihranek darovati za Marijino svetišče. Zdaj pošljem naprej na račun 25 lir...“

Wigele M. iz G. piše: „Kajne, s kakšnim navdušenjem in svetim veseljem smo spremljali našo milo nebeško Mater v njen dovršeni dom. Marija! Razlivaj od tu svoj sveti blagoslov na slovensko ljudstvo, ki te tako iskreno ljubi!

Z gđc. Z. sva ostali pred svetiščem in gledali v višavo. Rečem ji: Zdaj se pa moramo najprej vreči na zvonove. Midve, kajne, kupiva vsaka po 1 kg bron. Najprej in najlažje se bo spravilo skupaj, če se na kilograme razdeli. — Pritrdila mi je. Vrzite to misel med ljudstvo in kmalu bomo

imeli pogrešano zvonenje. Naša srca bodo hitro strohnela, bron pa, ki ga poklonimo Mariji, bo še dolgo, dolgo proslavljal Marijo Pomočnico in govoril zanamcem, kako prisrčno in vdano smo ljubili rakovniško Marijo.“

Sušnik T. iz M. piše: „Namenila sem dati plačo enega meseca za svetišče, ker so mi jo znatno povišali v letošnjem letu. Prav tako da plačo enega meseca sestra A...“

Neka sotrudnica iz K. je obljubila, da bo za vsak Marijin praznik v letu zbrala večjo ali manjšo svoto in jo poslala za god Marijin.

L. Č. iz Ptuja piše: „Zasluzek meseca decembra 325 dinarjev pošljem za Marijino svetišče; božično darilo 150 Din pošljem za sklad Marije Pomočnice...“

M. St. iz Ljutomera piše: „Božja volja je storila, da sem nastopila zakonski stan in na moji svatbi smo nabrali za Marijino svetišče 200 dinarjev.

Delavke v tobačni tovarni v Ljubljani so po g. Mariji Klepec zbrale za svetišče 1500 dinarjev.

Za Marijino svetišče so priredile gledališko predstavo sledeče ljubljanske družbe: Zveza služkinj Krekove prosvete, Marijina družba iz Križank (dvakrat), Marijina družba sv. Jakoba, Zveza delavk Krekove prosvete (dvakrat), Salezijanske sotrudnice iz Ljubljane, Marijina družba sv. Petra.

In kdo more razumeti čudovito gorečnost tistih zlatih src, ki so zbirala za okna, za oltar, za ustanovne maše, za tombolo itd? Le med Marijinimi častilci in častilkami je najti takih plemenitih src.

Po salezijanskem svetu.

IX. shod sal. sotrudništva v Buenos Aires.

Namen takih shodov je okrepiti gorečnost sotrudništva ter podeliti članom kolikor mogoče popoln pregled o uspehih salezijanskega delovanja. Ti shodi so torej velike važnosti in so močno vplivali na razvoj don Boskovih naprav. Prvi tak shod je bil l. 1895 v Bologni, katerega se je udeležil tudi naš velik dobrotnik, rajnik mil. opat Janez Smrekar. Od tedaj je preteklo vprav 30 let in v tem času se je vršilo lepo število shodov sal. sotrudništva, ki so vsi sijajno uspeli in rodili obilo lepih sadov.

Poslednji shod sal. sotrudništva, o katerem smo deloma že poročali v zadnji številki, je bil

še posebne važnosti, ker je bil združen z slavljem petdesetletnice, kar so don Boskovi sinovi stopili na Amerikanska tla ter pričeli delovanje, ki je danes tako mogočno razvito.

Priprave na ta shod so se vršile v raznih argentinskih mestih: v Cordobi, Tucumanu, Mendozi Rosario, La Plati itd. V Buenos Aires samem sta bili dve veliki predhodni zborovanji in sicer prosvetnega oddelka, pri katerem so bili navzoči minister prosvete, generalni šolski inspektor, številni ravnatelji in ravnateljice raznih šol in obrtnega oddelka, pri katerem so sodelovali najvišji zastopniki industrije in obrti v Argentini.

Shod je bil otvorjen dne 5. oktobra z veličastno cerkveno slovesnostjo v stolnici. Pri prvem ple-

narnem zborovanju so bili navzoči apostolski nuncij, kardinal, minister prosvete, notranji minister, minister mornarice in mnogi drugi dostojanstveniki. Zborovanja so se vršila v veliki dvorani Lige katoliških dam v Argentini.

Zaključek se je vršil dne 9. okt. z veličastnim sprevodom, o katerem smo že poročali. Raz gubernijsko palačo je pozdravil sprevod predsednik republike M. A. de Alvear, ki je že več let z vso svojo družino vpisan med salezijanske sodružnike.

S shodom sal. sodružništva je bila združena didaktično-obrtna razstava vseh salezijanskih obrtnih šol v Argentini. Na tej razstavi so se posebno odlikovali izdelki zavoda „Pij IX,“ ki slovi kot najboljša obrtna šola v državi, kar je argentinska vlada opetovano javno priznala.

Iz Palestine.

V **Beitgemal** so odkrili, kakor je znano čitateljem Vestnika, grob sv. Štefana, ki je postal sedaj zelo obiskovana božja pot. Dne 3. avgusta, na praznik Najdenja sv. Štefana, je bil tu slovesen praznik, poln svetega navdušenja. Zbralo se je veliko število romarjev iz raznih krajev. Sv. maše na grobu sv. mučenika so se pričele zgodaj, komaj se je začelo daniti. Razdelilo se je mnogo sv. obhajil.

V zadnjih mesecih je obiskalo grob deset profesorjev rimskega Bibličnega zavoda, na čelu jim P. Mallan D. J., več profesorjev neke Amerikanske šole za arheologijo, ki jo vodi prof. Abright in mnogo drugih imenitnih osebnosti.

V bližini imenovanega groba je salezijanska poljedelska šola. Že od nekdaj posluje tu tudi lekarniška postaja. Letos se je ta postaja na željo sv. Očeta, ki mu je zelo na srcu spreobrnjenje mohamedancev, znatno povečala in pomnožila svoje delovanje.

V **Betlehemu** imajo salezijanci sirotišnico „Deteta Jezusa.“ Letos se je precej pomnožilo število sirot, ki so bili sprejeti brezplačno. Med njimi je precejšnje število popolnoma zapuščenih malčkov armenske narodnosti, ki so utekli zadnjemu pokolju.

V **Jeruzalemu** se je ustanovila Zveza bivših gojencev. Trenutno šteje 40 članov. Meseca junija jim je kard. Giorgi blagoslovil zastavo. Vsi so globokoverni in polni hvaležnosti častitlj. don Bosku za vzgojo, ki so jo prejeli v njegovih zavodih. Sklenili so, da se bodo zbirali k sestankom enkrat na mesec in se medsebojno podpirali z molitvijo in z dobrim zgledom.

V **Nazaretu**, - kjer so salezijanci zgradili najlepšo cerkev v Galileji, posvečeno Jezusu Mladeniču, - nameravajo strniti v skupno organizacijo vso galilejsko mladino, ter jo tako posvetiti Jezusu, božjemu Vzoru.

Razne novice.

Spomenik sv. Francišku Saleškemu so postavili v mestu Annecy na Francoskem, kjer je svetnik delal kot misijonar in kot škof. Na trgu Place du Bois, v bližini jezera, se dviga krasno umetniško delo, ki priča o hvaležnosti prebivalstva velikemu dobrotniku tega mesta. Spomenik predstavlja svetnika sedečega in zatopljenega v velike misli; pred sabo ima knjigo, na kateri mu počiva desna roka.

V **Becchi** (izg. Beki), rojstni vasi čast. don Boska, so zgradili tik rojstne hiše našega ustanovnika lepo cerkvico, posvečeno Mariji Pomočnici. Meseca majnika je prihajalo tja obilo število romarjev iz okolice, posebno iz mesta Chieri, kjer je don Bosko dovršil svoje študije. Posebno znamenito je bilo romanje 400 družinskih očetov, bivših gojencev iz Oratorija v Turinu, na čelu jim g. Filip Rinaldi, vrhovni naš predstojnik. Pripeljali so se v 25 avtomobilih ter so tam prav spodbudno počastili našo skupno nebesko Kraljico.

Iz **Assama** (Indija) je sal. škof Al. Mathias poslal obsirno poročilo o delovanju tamošnjih naših misijonarjev. Iz tega poročila sledi, da ima Assam nekaj čez 8 milijonov prebivalcev; med njimi je le 6783 katoličanov in 1290 katehumenov. Salezijanskih duhovnikov je tam 12, lajkov 7, Hčera M. P. 6. V času, ko delujejo salezijanci (od l. 1921) so krstili 1911 poganov in razdelili 218.312 obhajil. Imajo 8 delavnic, 3 lekarniške postaje, v katerih so razdelili 11.444 zdravil. To samaritansko delo močno pripomore, da si misijonar pridobi zaupanje in ljubezen poganov.

V mestu **Cartago** v republiki Costarici v Srednji Ameriki so pred kratkim blagoslovili novo poslopje sal. zavoda, namenjeno obrtnim šolam za mizarje in krojače. Navzoč je bil tudi predsednik republike, ki je izjavil, da bo vlada, v znamenje priznanja, ustanovila v zavodu 60 brezplačnih mest za sirote med 12 in 14 letom.

V **Cuenci** v Ekvadorju so blagoslovili novo cerkev Marije Pom. Obred blagoslovitve je izvršil salez. misijonar škof Comin. Veliko slavje, ki se je vršilo ob tej priložnosti, je bilo za vse pobuda k pobožnosti do Marije Pomočnice.

Škof Abram Aguilera, dosedaj apostolski vikar v Punta Arenas, je bil imenovan za škofijsko stolico v Ancud, ki je glavno mesto velikega otoka Chiloe v Čilenski državi.

Za novega generalnega ekonomista naše družbe — po smrti vlč. g. A. Conellija — je bil imenovan vlč. g. Fedele Giraudi, doslej inspektor salezijanskih zavodov na Beneškem in v Lombardiji.

Obširnejša poročila o salezijanskem delovanju med Slovenci, o Marijanskem kongresu in

o posvetitvi cerkve Marije Pom. na Rakovniku z raznimi slikami so prinesli salezijanski Vestniki v

italijanskem, francoskem in španskem jeziku, ki se tiskajo v več sto tisoč izvodih.

Iz naših zavodov.

Rakovnik je zopet doživel slovesen dogodek, ki bo ostal z zlatimi črkami zapisan v zgodovini njegovega razvoja. Dne prvega februarja, na praznik sv. Franciška Sal. sta bila v svetišču slovesno posvečena dva nova stranska oltarja. Obred so izvršili presvetli ljubljanski knezoškof, ki so tudi ob tej priliki pokazali, kako požrtvovalna je njihova ljubezen do Marije Pomočnice. Obred se je pričel ob 8 uri ter trajal skoro do desetih. Sedil je kratek nagovor knezoškofa posvetitelja in pontifikalna sv. maša. Latinsko mašo z orkestrom je pel domači zbor sotrudnic, ki se je tudi to pot, kakor vselej, prav dobro izkazal. Za njihovo preizkušeno požrtvovalnost zaslužijo odkritosrčno priznanje. Marija naj jim bo plačnica! Pri popoldanski službi božji so presvetli naslikali sv. Franciška Sal. kot vzor mladine, na kar so slovesno podelili blagoslov z Najsvetejšim. Lepo slavnost je zaključil prav dobro uspeli slavnostni večer in glediški dvorani.

O novoposvečenih oltarjih spregovorimo nekoliko več prihodnjič.

Mladinski dom, Kodeljevo. Novi dom je na zunaj skoro dovršen in tudi na znotraj je delo že precej napredovalo; vendar se mladina

zaenkrat zbira še v starih barakah. Selitev bo mogoča šele poleti. Pred par tedni je zapustil dom dosedanji ravnatelj, bivši prefekt na Rakovniku, vlč. g. Ignac Stuchly. Predstojniki so ga pozvali v Turin, kjer so mu poverili vzgojo naraščaja čeških salezijancev, ki se pripravljajo, da presadijo don Boskove naprave na domača tla. Blagemu in tako priljubljenemu gospodu želimo obilo uspeha pri njegovem novem delu.

Murska Sóbota. Mnogim čitateljem Vestnika mogoče še ni znano, da je letos zagledala beli dan nova salezijanska ustanova v Murski Sóboti, v Prekmurju. Po prizadevanju velikega našega prijatelja in dobrotnika vlč. g. Klekļa se je omogočila otvoritev toliko zazelenelega „Martinišča“ ali konvikta za dijake Prekmurce, ki pohajajo po vojski ustanovljeno gimnazijo v tem mestu. Zaenkrat se konvikt giblje še v skromnih razmerah vsled pomanjkanja prostorov, ter ima le 40 gojencev, toda drevesce je vsajeno v rodovitno zemljo, že poganja korenine in se bo polagoma razvilo v lepo, košato drevo, ki bo zbiralo v svojem okrilju nadebudno prekmursko mladino.

Milosti Marije Pomočnice.

Neimenovana poroča: „Dvanajst let sem imela hude bolečine v trebuhu. Noben zdravnik mi ni mogel pomagati. V zadnjem času se je bolezen še poslabšala. Zaupno sem se zatekla k Mariji Pomočnici na Rakovniku ter jo prosila, naj mi podeli ljubo zdravje. Obljubila sem dar in objavo v Vestniku. Bila sem uslišana. O Marija! Stotera ti hvala! Pošiljam 100 Din.“

M. P. Sv. Križ, piše: „Z največjo hvaležnostjo izrekam zahvalo Mariji Pomočnici za izkazano milost. V težki bolezni, ko ni bilo upanja v človeško pomoč, me je Marija čudežno ozdravila brez vsake zdravniške pomoči. Pošiljam 670 Din za svetišče.“

Marija Voršič od sv. Tomaža nam poroča: „Pretila mi je življenska nevarnost. Zatekla sem se k Mariji Pom. na Rakovniku in obljubila 100 Din za njeno svetišče. Marija me je uslišala in zdaj sem spet zdrava. Pošiljam obljubljeni dar.“

M. V. iz Metlike piše: „V silno zamotaní tožbi sem se obrnil k Mariji P. in obljubil dar za svetišče. Marija me je uslišala prav v trenutku, ko se

je zdelo vse izgubljeno.“ Osebo je prinesel 100 Din za svetišče.

P. S. H. poroča: „Imel sem več let hudo notranjo bolezen. Iskal sem že mnogokrat zdravniške pomoči, a brez uspeha. Obrnil sem se k Mariji Pom. na Rakovniku in Marija je uslišala moje klice, za kar se ji prisrčno zahvaljujem. Pošiljam dar za njeno svetišče.“

Šaruga Matjaž, klerik z Radne piše: „Iskreno se zahvalim naši mili Pomočnici, da je ob priliki posvetitve njenega svetišča na Rakovniku, ko je neštetim delila svoje milosti, tudi mene rešila nevarne bolezni.“

Uršulinski samostan v Škofji Loki izpolnjuje s tem obljubo in se javno zahvaljuje Mariji Pomočnici in bl. Tereziji od Deteta Jezusa, da je po njuni priprošnji ozdravila uršulinka—učiteljica m. Roza.

Katika Rudolf iz Ljubljane se zahvaljuje Mariji za pomoč v veliki dušni stiski.

(Nadaljevanje v prihodnji številki.)

○○○○○○